

BIBLIOTECA *MARCEL·LÍ DOMINGO*

Recull de premsa local i comarcal

Cartes del lector

Lo sofriment innecessari és injustificable.

Los correbous s'han d'abolir

Com algunes de vosaltres probablement recordareu, l'any 2018 Irlanda del Nord va celebrar un referèndum sobre l'avortament. Explicat de forma molt resumida, fins al moment, la llei local donava el mateix dret a la vida al fetus que a les futures mares, de manera que una dona embarassada només podia avortar si la seua vida corria un perill greu, però no si havia estat violada, per exemple.

Hi ha un detall sobre este referèndum que m'interessa i que després connectaré amb els correbous. La meua inquietud és: tenia sentit que los homes participessin en aquell referèndum? Tot i que la paraula referèndum vol dir tota la ciutadania per definició, la realitat és que lo resultat de la consulta afectaria quasi exclusivament les dones: les seues vides i els seus cossos. Los homes pintaven poca cosa, i personalment crec que lo seu paper s'hauria d'haver limitat a mostrar lo seu suport que les dones triessin fer. Per sort, més del 66% de les persones - homes i dones - van votar que sí, que calia un canvi de llei per protegir los drets i les llibertats de les dones. Un altre pas endavant cap a una societat més justa.

Ara bé, si parlem de correbous, estem en una situació que té moltes similituds -també diferències òbvies, un bou no és una persona, però estes son irrellevants per al debat. Sobre los correbous estem intentant prendre una decisió que no ens afecta principalment les persones, sinó els bous i les vaques. Aquí no són només los homes los qui pinten poca cosa, sinó les persones en general. No hauria de ser la nostra decisió triar si volem continuar forçant estos animals no humans, capaços de patir físicament i psicològicament, als turments inevitables d'embolar-los, capllaçar-los i altres "jocs", lo terme que fa servir l'Ajuntament d'Amposta a la seua pàgina web.

Malauradament, la meua teoria no funciona perquè los bous no poden votar ni comunicar-nos amb paraules com volen que els tractem. No obstant, plantejar-nos-ho ens porta cap a una bona pregunta -imaginària- però amb una resposta molt real: si los bous tinguessin capacitat per votar, què creus que voldrien? Esta es la pregunta que ens hem de fer. O encara millor, si jo fos un bou, voldria que m'embolessin? La resposta potser no sortirà de la seua boca, però amb tot lo que sabem sobre estos animals -que són éssers conscients, amb personalitats individuals i dotats de sensibilitat, com les nostres mascotes- podem dir indiscuïblement, sense que ens tremoli la veu, que no tenen cap interès a patir forçosament en tradicions antiquades. Estos animals tenen un dret a no patir que los hi estem llevant.

La capacitat de raonar que tenim i de la qual tant presumim l'hem de fer servir per defensar lo que és just, no per aprofitar-nos dels més vulnerables i innocents. Este assumpte no va de què és lo que volem fer amb estos animals, sinó de què és lo millor per a ells. És per això, perquè lo sofriment innecessari no té justificació, que los correbous s'han d'abolir.

Los bous criden quan los embolen. Escolteu-los. Los bous sagnen quan los capllacen. Mireu-los. Aquanteu amb los vostres ulls lo que ells han d'aguantar amb los seus cossos.

